

Mladá generace nechce jen žít jinak, ale chce převychovat i generace předchozí

svobodny-svet.cz/mlada-generace-nechce-jen-zit-jinak-ale-chce-prevychovat-i-generace-predchozi

17. července 2023

SU/DANIELA KOVÁŘOVÁ

Milí posluchači Rádia Universum, vítějte u pořadu Politikos – od mikrofonu vás zdraví Ivan Hofman. Naším hostem je Daniela Kovářová, advokátka, spisovatelka, komentátorka veřejného dění, ale také nezávislá senátorka. Tedy politička. Paní Kovářová, vítějte na Rádiu Universum.

Ivan: Do politiky jdou dva druhy lidí. Ti, kteří chtějí být v politice, vnímají ji jako cíl, chtějí být politiky. A pak ti, kteří politiku vnímají jako prostředek, možnost něco ve společnosti prosadit, změnit, anebo zachránit. A já bych řekl, že ti první vnímají vás, druhé, jako takové potíživý, kteří se jim pletou pod nohy, a komplikují jim takové to jejich výnosné politikaření. Je to tak, anebo se mýlím?

Daniela Kovářová: No, když já si myslím, že to tak vlastně není. Pevně doufám, věřím, že do politiky jdou lidé s nějakým cílem. Že tam vstupují a mají v sobě, uvnitř v srdci, v hlavě, touhu něco změnit. Něco dokázat. Jsem o tom pevně přesvědčena. Jenomže potom je to buďto semele – administrativa, povinnosti, byrokracie a dlouhá vyjednávání. Anebo je vlastně svedou svody: Já na bráchu, brácha

na mě, takového toho politikaření a toho vyjednávání toho smyslu, ty nám schválíš tohle, já ti schválím tohle, anebo třetí možnost, že totiž tak strašně by chtěli být znovuzvoleni, že přestanou myslet na ten účel, se kterým do politiky vstoupili, a začnou se mnohem víc věnovat tomu, jak to udělat, aby byli znovuzvoleni. A tam je potom ten průšvih, a pak přestanou myslet na dobro. Lépe řečeno, ten cíl, který si předsevzali, tak ten upozadí a upřednostňují politikaření, směny, výměny a zejména to, co by měli dělat, aby se znovu dostali na kandidátku, nebo aby je znovu zvolili. Je to, myslím, pro ně potom pohodlnější. A potom to vy vnímáte, jako kdyby jim šlo primárně o jejich vlastní prospěch, než o prospěch občanů a o prospěch země.

Do politiky jsem se aktivně vrátila kvůli pocitu, že politici odborníky neposlouchají a vůbec nevědí, jak vypadá praxe

---

Ivan: Rozumím tomu. Vy jste takový zvláštní případ. Protože vy jste se neucházela na kandidátce nějaké politické strany a podařilo se vám dostat do Senátu jako osobnosti nezávislé. My jsme tady v našem kroměřížském okrese měli podobný případ, u nás kandidovala Jana Zwyrtková Hamplová a my jsme ji zvolili proto, protože proti jiným favoritům a favoritkám měla takový zajímavý slogan, který jsme viděli na autobusech: „Řeknu těm nahoře, jak se mají ti dole“. A bylo to trochu tak neotřelé a zajímavé, že tohle by mohlo fungovat. Ale potkal jsem mnoho svých přátel, známých, kteří vstupovali do politiky, a vstupem do politiky se změnil. A když z té politiky odešli, tak pak se zase změnil k lepšímu, stali se z nich zase lidé, řekl bych normální. A není to tak, že to prostředí je toxické – do kterého jste vstoupila – a že se v něm doopravdy těžko člověk drží toho, s čím do té politiky šel?

Daniela Kovářová: No, všechno, co jste řekl, mě inspiruje ke spoustě různých úvah, já to zkusím nějak rozfázovat. Já jsem při té své ministerské anabázi, před těmi asi patnácti lety, měla pocit, že jsem z politiky nikdy neodešla. Že jsem komentovala veřejné dění a že jsem ze svého normálního venkovského a advokátního života

informovala a kritizovala a navrhovala, po celých těch 15 let jsem měla poměrně blízký vztah ke Sněmovně, k Senátu – a odborně jsem komentovala řadu návrhů, a politici mě používali jako konzultanta k různým věcem, které se týkají třeba rodinného práva a justice. A bohužel jsem měla pocit, že jakkoli se svými kolegy právníky, soudci z praxe zpracují nějaké dobré stanovisko a doporučím buď žádné změny, nebo drobné změny, anebo jiné změny, než potom byly schváleny, tak jsem potom měla pocit, že mě politici neposlouchají. Že jsem jenom jedním z odborníků a že politici někdy, ten pocit jsem měla, vůbec nevědí, jak to vypadá v praxi. To byl vlastně hlavní motivátor, který mě vedl k tomu, že zkusím vstoupit do politiky. A kdyby byl existoval můj politik, který by říkal, co chci slyšet, nebo kdyby byla strana, která by prosazovala normální svět a minimalistické zásahy státu, tak bych ho velmi ráda podpořila. Ale bohužel jsem žádného neviděla.

V Senátě jsem neviděla člověka, který by zastával moje názory, tak jsem si řekla, tak to zkusím. Protože, byť jsem mluvila se svými sousedy s lidmi v hospodě, v konzumu, tak jsem měla pocit, že, tak jak vy říkáte, buďto se ti politici změnili, anebo že vůbec neví, o co usiluje, co trápí normálního člověka. Tak jsem si řekla, zkusím to s tím heslem „chráníme normální svět“ a vlastně jsem chtěla vidět, jak to dopadne. To že to dopadlo, to je výborné, ale musím říct, že s tím normální každodenním pohledem jsem víceméně osamocená v Senátě. Ale naštěstí, anebo tak to vidím za těch osm měsíců, čas od času se při některých tématech ke mně někdo přidá. Někdy ten, někdy onen, někdy dva, někdy někdo jiný. Jinými slovy, nespojují se natrvalo s nějakými členy Senátu, s kolegy, ale řekla bych, že v některých tématech mě tu menší počet, tu větší počet podpoří, protože ten zdravý, normální pohled je mnohým z těch lidí blízký.

A samozřejmě se tak můžeme ptát, to se vracím k tomu, o čem jste mluvil, jestli jsou ti lidé tak pokrytečtí, že říkají navenek a v Senátě do mikrofonu něco jiného, než si myslí, což může být. A bohužel ten způsob politiky, a to jednobarevné zbarvení vlády, Sněmovny

a Senátu tomu vlastně prospívá, pomáhá... Anebo jestli jsou tak zbláznění, zblbnutí, nebo jestli si to skutečně myslí. U většího počtu mám pocit, že to je ten pokrytecký důvod. Někteří se obávají, to jsou ti, jak jsem vám odpovídala na předchozí otázku, to jsou ti, kteří chtějí být znovu zvoleni. A u menšího počtu, zejména třeba od Pirátů a podobně, tam mám pocit, že jsou někteří přesvědčeni o tom, že šíří dobro, byť by to bylo za cenu násilí, státního násilí, buzerace a omezování osobní svobody, protože si myslí, že oni mají patent na to, jak přinést štěstí pro lidi na celém světě.

Novináři už většinou nechtějí odhalovat pravdu, přibližovat události, chtějí měnit svět. Jde spíš o sociální inženýry, kteří podporují jen lidi s podobnou ideologií.

Ivan: Jak je těžké prosadit v politickém provozu vlastní agendu, tím spíš, že nejste členem žádného nějakého týmu?

Daniela Kovářová: To je určitě těžké, ale moje dosavadní agenda byla justice a rodina, a u těch prvních šesti sedmi osmi měsíců musím říct, že jsme moc takových témat neprojednávali, takže jsem se začala zaměřovat a specializovat na jiná témata: zejména klimatické šílenství a svobodu slova, svobodu projevu. Ale jinak musím říct, že mám čím dál tím lepší pocit z toho, že když můj názor zazní jasně, tak nějaké zastání tam mám, a vlastně i když hlasování nevyhrajou, tak mám pocit, že mnohé myšlenky musí aspoň do toho mikrofonu zaznít.

Ivan: Ono to trošku souvisí s médii, že? Když se řekne originální názor, tak by se předpokládalo, že ten názor bude zajímavý pro média, ale když se tam na to dívám, tak mám pocit, že média, a především ta, která tvoří hlavní proud, si vlastně neomylně oškliví všechno svobodné, nezávislé, kreativní, anebo chytré, co se v politice objeví. A naopak že přehlížejí takovou tu aroganci, špatnost, nebo neschopnost, které taky provázejí politiku. Kde se to podle vás bere, ten sklon, vlastně servilně se hlásit vždycky na té špatné straně barikády?

Daniela Kovářová: No, já mám ještě trochu jiný pohled, pojďme se podívat na to, jací lidé dneska chtějí být žurnalisty, nebo novináři. Já si myslím, že ta doba, kdy existovala řada investigativců, lidí, kteří chtěli objektivně, ze všech stran popsat nějakou událost, nebo nějaký vývoj, těch je míň a míň. Že čím dál tím víc jsou kolem nás novináři, kteří chtějí svět měnit, kteří mají nějakou představu o tom, jak má svět fungovat, a kam máme dojít. A místo aby objektivně popisovali zpravodajství, tak se přiklánějí na jednu, či druhou stranu, a to jsou ti sociální inženýři, kteří ten jiný názor vlastně vůbec nenechají zaznít. Takže, pokud zrovna je u moci vláda, nebo někdo, politik, nebo on hovoří s politikem, který zastává jejich pohled na svět, a je to ten typ sociálního inženýra, tak jsou velmi servilní. Ale naopak, pokud vyhraje skupina, nebo ten politik, se kterým nesouzní, tak ho vůbec neuznají. Tak vlastně ho okopávají a nepřijmou ho.

Klasický příklad byl u nás třeba Václav Klaus, nebo v pozdějších letech Miloš Zeman. V Americe se můžeme podívat, jak novináři nikdy nepřijali prezidentství Donalda Trumpa. A tam je to krásně vidět, a pak mají tendenci, ačkoli by to právě měli být novináři, kteří by měli podporovat všechny možné názory, tak tam vidím ten trend upírání svobody slova a projevu a podpory jenom toho jednoho jasného názoru. Jenom toho mainstreamového. Jakmile nepodporujete mainstream, tak jste dezolát, a nazývají vás různými jmény. Nebo vás vylučují z veřejné debaty.

Mně řada sousedů, mých voličů říká, že se už bojí zase říkat svůj názor, aby nedostali přes pusy, aby je nevyhodili z práce, aby je někdo neurážel na sociálních sítích

---

Ivan: Je to zvláštní, je to zvláštní, protože novináři sami sebe vnímají jako čtvrtý pilíř demokracie, a to se tímto způsobem asi demokracie podepřít nedá. Vidíte naději v sociálních sítích a v internetu a v nějakých nezávislých médiích? Vnímáte líp, že se vytváří nějaká protiváha proti tomu hlavnímu proudu?

Daniela Kovářová: Já velmi podporuji všechna média i sociální sítě i, v uvozovkách, internety, já se toho nebojím a neděsím. A v každém případě budu bojovat za jejich svobodu a jsem přesně na té opačné straně, než stojí ti, kteří by je chtěli nějak upravovat, regulovat, zakazovat, vymazávat, čistit, kontrolovat a podobně. Já si myslím, že sociální sítě jsou jenom nástrojem, jako každý jiný nástroj, jako každá jiná platforma a médium. A jestli někdy v některých chvílích působí negativně, ve smyslu závislostí, anebo nenávisti, no tak je otázka, jak se my lidé s nimi naučíme zacházet, a jak dokážeme sami sobě přikázat, abychom se od nich odlepili. Ale jinak, bohužel, nebo paradoxně, musím říct, že existují sociální sítě a různá jiná další alternativní a paralelní média, tak to naopak je pro některé maistreamové politiky a novináře argument pro to, aby tvrdili, že u nás není vůbec svoboda slova omezována.

Já si paradoxně myslím, že to je naopak. Že dneska znovu sledujeme ten trend kontroly toho, co se na veřejnosti říká.

Mně řada sousedů, občanů, mých voličů říká, jak se vlastně už bojí zase říkat svůj názor, aby nedostali přes pusy, aby je nevyhodili z práce, aby je někdo neurážel na sociálních sítích. Myslím si, že to je, vlastně se opakuje to, co jsme zažili, jenom to nejde z vrchu befelem ze strany státu. Je to taková plíživá atmosféra, která vede ty lidi k tomu, aby si dávali pozor na pusy a doma říkali něco jiného než na veřejnosti.

A myslím si, že je to chyba i vlády a nás politiků a novinářů, že tomu nejdeme naproti. Že na to neupozorňujeme, že naopak se nechováme tak, že bychom připouštěli i jiné názory. Že máme pocit, že jeden názor je v pořádku, a ty další, že jsou nějaké špatné, že se nesmějí říkat. A ten, kdo je nositelem toho jiného názoru, toho si ti mainstreamoví politici a novináři nálepkují, a nazývají ho různými škaredými jmény a nepouštějí ho na konference a nenechávají mu tisknout knihy. To je prostě strašná doba a jakmile to začnete i označovat a mluvit o tom, tak se na vás dívají, jako kdybyste spadl z višně. Prostě tomu vůbec ani nevěří, protože když zastáváte

mainstreamový názor, tak vám vlastně vůbec nedojde, že ten tlak tady je. Ale jakmile zastáváte názory menšinové, nebo jiné, nebo ne ty veřejně podporované a ty dotované, tak vlastně jste *persona non grata*.

Ivan: A tehdy to začne být teprve zajímavé a dávat smysl. Máte pravdu, že nějaký průzkum dokonce ukázal, že až 60 % lidí už dnes říká, že ne vždy řekne to, co si myslí pod tlakem této atmosféry.

Daniela Kovářová: Vy jste zmiňoval sociální sítě, tak to je zajímavé. Já jsem uspořádala v Senátě seminář o svobodě projevu, a jeden z těch účastníků, vydala jsem potom takový sborník, teď ho mám právě v ruce, listuji jím – jeden z účastníků tam uveřejnil příspěvek, ve kterém vyprávěl, jak psal blog, který kritizoval právě ty plíživé společenské projevy nesvobody a utahování té svobody projevu, že ho kdosi sdílel na Twitteru, a protože Twitter je takové spíš liberální prostředí, existuje dokonce takový pojem „pražský Twitter“, což je ta nejvíc levicová skupina intelektuálů a mladých lidí, tak se takovým způsobem pustili, ani ne do autora toho projevu, nebo toho příspěvku, jako do člověka, který jenom sdílel ten komentář.

Ivan: Aha.

Daniela Kovářová: Že jeho reakce byla taková, tak já už nebudu nic sdílet, a já to, co přesně popisuji, někdy slyším od kamarádů na Facebooku. Já mám jeden facebookový profil osobně, na svoji osobu, a druhý jsem si zřídila po vstupu do politiky, a na jednom i druhém mám, řekněme, pět a čtyři tisíce přátel, v uvozovkách, a tam mi někteří skuteční přátelé říkají, hele já už některé tvoje články a komentáře ani nelajkuji, protože jakmile tam udělám lajk, nebo napíšu komentář, tak se na mě kriticky a brutálně urážlivě vrhne taková ta úderka nenávistná, která mě začne cupovat. To znamená, řada lidí už si dává pozor, aby ani nevyjádřila sympatie, a to je hrozný trend.

Takže, to si myslím, že to je trend nebezpečný, a děsí mě, že stát na tenhle trend reaguje tím, že začne, nebo má tendenci zakazovat sociální sítě, škrtnat nenávistné komentáře, místo abychom o tom mluvili a říkali a postavili se tomu jinak, tak volíme tu nejhorší podobu, to jest zákon, který to bude zakazovat. A Evropská unie nás k tomu ještě bude poňoukat, ta bude říkat, ano, musíte chytat nenávist, a všude, kde se objeví to nenávistné slůvko, tak to musíte vystříhovat a zakazovat, a to je ale vlastně reakce úplně nejhorší a špatná ze strany státu, ze strany politiků.

Ivan: Já teď trochu přejdu k politice a chci se vás zeptat na váš názor na některé aktuální kauzy, anebo témata, která teď se v politice probírají. Ale začnu tak, že zmíním, že v politice je rozdíl mezi tím, co se říká v opozici a tím, co politici potom dělají ve skutečnosti, když se dostanou k moci. To znamená, začnu takovou otázkou, proč, podle vás, politici nedělají to, co slíbili a proč slibují něco, co nemohou splnit? Máte na to nějaký názor?

Daniela Kovářová: No, myslím si, že to dělají proto, aby byli zvoleni, což je strašné.

Ivan: To je u těch slibů, ano.

Daniela Kovářová: Ano. A je to strašné a vlastně je to ještě to lepší vysvětlení. Protože to horší vysvětlení možné je to, že nevědí, co s tím.

Mnoha právníkům, odborníkům i politikům je úplně špatně, když si Istanbulskou úmluvu přečtou

---

Ivan: Nevědí, co s tím. Hm. Představte si, že jste ve významné exekutivní funkci, dejme tomu premiérka, a teď najednou máte naložit s těmi tématy, o kterých hovoříte v opozici, a najednou, když už je člověk u moci, tak musí vnímat i celou realitu, důsledky těch kroků, různé vztahy v koalicích, mezinárodně právní důsledky a tak dál, a zeptám se vás, z tohoto pohledu, co se dá dělat s takovými tématy, jako je, začal bych s Istanbulskou úmluvou?

Daniela Kovářová: Tak já ještě udělám úkrok před tím, než se dostaneme k těm konkrétním tématům. Já si myslím, že si politik musí vybrat priority. Že nemůže se snažit zavaděčit všem. To nikdy nedopadne dobře. Že v politice nefunguje takové to, co fungovalo třeba u Karla Gotta, nebo filmových hvězd, aby mě měli všichni rádi. To prostě, to tak nejde. Buď tam máte nějaký názor a ten budete zastávat a hájit, a pak si samozřejmě znepřátelíte lidi, kteří mají názor a priority jiné. Ale to se nedá nic dělat – tak to zaprvé.

A zadruhé, já bych, být politikem, v každém případě primárně myslela na Českou republiku. Před těmi mezinárodními závazky bych upřednostnila Českou republiku a pak si stanovila kritéria. Já mám někdy v Senátě pocit, že my chceme přijmout všechno, poplatit všechno, líbit se všem a odsouhlasit všechno, co si vymyslí Evropská unie. A takhle to není možné a za současné finanční situace to není reálně zaplatitelné. Chováme se jako rozežraná rodina, která chce všechny kroužky, všechny pastelky, všechny dovolené, a ještě úplně plné šatníky luxusního zboží. A to prostě nejde.

Ivan: Hm.

Daniela Kovářová: A Istanbulska úmluva, na první pohled se ta úmluva tváří, jako že chrání ženy před domácím násilím. Jenomže ženy před domácím násilím nepotřebujeme víc chránit, než chráníme. U nás máme dobrou legislativu a stačí se jí řídit.

Teď, kdo podporuje Istanbulskou úmluvu? Zaprvé, lidé, co ji vyjednali v Radě Evropy a zadruhé, některé neziskovky a aktivisté, kteří se živí tím, že chrání ženy před domácím násilím, a ti ji podporují proto, že Istanbulska úmluva slibuje obrovské finance pro všechny pracovníky neziskovek a aktivisty, kteří se budou kolem domácího násilí točit. To znamená, tam je ten zájem naprosto fiskální a úplně jasný. Stát chce Istanbulskou úmluvu, protože se k tomu kdysi v roce 2016 zavázal, ústy Jiřího Dienstbiera, nebo jeho podpisem, a tak má pocit, že jinak ho bude buzerovat Rada Evropy. A potom si ale taky

musíme říct, že Istanbulskou úmluvu podporují skupiny, kterým se líbí další kompetence práva a povinností, které v té Istanbulské úmluvě jsou.

Například jsou tam velká oprávnění pro mezinárodní kontrolní skupinu Grevio, která má obrovskou imunitu, a bude moct vydávat příkazy, zákazy, různé monitorovací zprávy a vlastně vstupovat do našeho vnitřního systému a kritizovat. Potom je tam obrovská pasáž, která se týká azylu, takže vlastně skupiny a podporovatelé různých migračních proudů a skupiny, které pracují s migranty, tak těm se Istanbulská úmluva také bude líbit.

Všem ostatním právníkům, odborníkům, politikům je úplně špatně, když si Istanbulskou úmluvu přečtou, doporučuju každému, kdo si není jistý, aby si ji přečetl, tam totiž se říká, že násilí je genderově podmíněno, že muži bijí ženy, protože jsou ženami, což je samozřejmě úplně nesmysl, a vlastně jde o to, že Istanbulská úmluva bude mít vliv na převýchovu společnosti, neb tvrdí, že chlapci, muži a pánové jsou špatní, protože bijí ženy, a je třeba na všech úrovních, ve sportu, v kultuře, ve školství převychovávat muže, aby se chovali k ženám líp. Což v naší rovnostářské společnosti, kde už víc než sto let mají ženy volební právo a zákony zacházejí úplně stejně i s muži i se ženami, to je prostě na hlavu postavené a jsou reálné obavy, že když ji ratifikujeme, tak se změní společenské vnímání a judikatura soudu pod vlivem tady této mezinárodní smlouvy a že dojde opravdu ke změnám ve vztahu ve společnosti, mimo jiné taky, protože se tam hodně operuje s pojmem gender, který v jiném žádném právu nemáme. Já jsem proti a nepotřebujeme ji.

Ivan: Já, když vás poslouchám, tak musím se zeptat, je takových smluv víc, které se přijímají a jsou přijímány proto, protože zrovna je u moci taková vládní garnitura, která prostě chce se zalíbit a tak dál, jaká je možnost, když potom přijde nějaká normální vláda, tyto už přijaté, ratifikované smlouvy zpětně dostat na stůl, znovu si o nich

popovídat a nějak je odmítnout? Je to něco, na co máme čekat, anebo přijetím takovéto smlouvy je definitivní konec a už pak se to musí respektovat až do konce světa?

Daniela Kovářová: Úplně nemusí, známe státy, zrovna třeba Turecko, které nejprve Istanbulskou úmluvu ratifikovalo a pak od té ratifikace odstoupilo, takže ten proces je možný a dal by se vyvolat, a i když to v České republice není běžné a nestává se to, ale šlo by to.

Ivan: Výborně.

Daniela Kovářová: Ono asi dneska je s vládou, která je složená z pěti stran, ve které jsou naprosto různorodé zájmy, takže nejspíš tam dochází k různým směnám, kompromisům a podobně, ale vždycky před přijetím jakéhokoliv dokumentu bych se spíš dívala na to, jestli je nezbytně potřeba ten dokument přijmout. Ba dokonce, jestli něčemu vůbec pomůže, anebo, jako v tomhle případě, jestli něčemu uškodí a tady v tomhle případě je to opravdu úplně k nepotřebě, obecná smlouva, kterou možná některé země třetího světa, islámské země, jiné státy Rady Evropy, možná potřebují. Ale my ji nepotřebujeme v žádném případě.

A jestli úplně na začátku vyjednávání kolem Istanbulske úmluvy, jestli tam bylo to, že Rada Evropy chtěla zabránit ženské obřízce a sňatkům ze cti, což není soudní vůbec problém České republiky, tak to tam měla napsat. A neměla tam dát různá další ustanovení a neměla dělat kolem toho různé další tanečky. Vůbec, myslím si, že je dneska doba, ve které po zkušenostech s Istanbulskou úmluvou, bychom měli velmi a pozorně číst každou mezinárodní smlouvu. Protože dřív v těch mezinárodních úmluvách byly obecné formulace, pod kterými jste si vlastně mohl představit cokoli. A dneska možná nás Istanbulská úmluva naučí, že máme číst mezi řádky a při vyjednávání si dávat veliký pozor.

Obranná smlouva s USA je jednostranná vazalská smlouva, i smlouva se Sověty ze 70. let byla pro nás výhodnější

Ivan: Já vás poprosím o komentář k další takové smlouvě, a to je obrana, respektive vojenská smlouva se Spojenými státy.

Daniela Kovářová: To je další téma, také se má při nejbližší schůzi Senátu, ji budeme projednávat. A tam záleží na tom, jestli jste naivní snílek a bez historické zkušenosti a mezinárodní právní průpravy, a pak si řeknete, že je to vlastně obecná smlouva a že o nic nejde. Anebo víte, jak se takové smlouvy tvoří a dokážete číst mezi řádky – a v téhle smlouvě, to je vazalská jednostranná smlouva, která je výhodná jenom pro Ameriku, a nevýhodná pro ty jednotlivé země.

Jsou tam takové drobné právní oříšky, já vám jenom pro příklad řeknu, stát se zavazuje, že třeba, nebo dá k dispozici americké straně 11 míst typu letiště, výcvikové prostory, nebo posádky, no a je zajímavé, že některé z těch míst v té smlouvě vyjmenovaných patří obcím a krajům. To znamená, stát rozhoduje o vlastnictví něčeho, co patří obcím a krajům. Anebo Spojené státy tam vznášejí řadu nároků, které nemají, jako není to smlouva vyvážená, aby obě strany měly stejná práva a stejné povinnosti. A kdosi, teď nevím, jestli pan poslanec Kobza, nebo pan docent Koudelka, uveřejnil zajímavé srovnání se smlouvou, kterou Československá republika uzavřela tehdy se Sovětským svazem o pobytu sovětských vojsk na našem území v sedmdesátých letech, a je zajímavé srovnávat tady ty dvě smlouvy, jak vlastně ta sovětská smlouva, nebo smlouva se Sověty, jak byly mnohem spravedlivější pro Českou republiku, než je ta americká pro nás. A mě jako právníka nejvíc rozčiluje předání jurisdikce, to jest, pokud americký voják by se dopustil na našem českém území nějakého trestného činu, což, pokud tady ty posádky budou, tak je jenom otázka času, než se tady vojáci nějakého trestného činu dopustí...

Ivan: Jako všude jinde na světě. Ano, s tím už zkušenosti jsou.

Daniela Kovářová: Tak ano, stačí, když se porvou v hospodě, nebo něco ukradnou, tak vlastně ta smlouva předpokládá, že řízení a trestání bude svěřeno americké straně, pokud si česká strana

v konkrétním případě v nějaké velmi krátké lhůtě neřekne, ano, my na tom trváme. A vlastně není úplně důvodu, proč by se takhle měla jurisdikce předávat někam jinam. Nemluvě vůbec o finančních nákladech. Protože při smlouvě o pobytu sovětských vojsk, tak tam všechny náklady platila sovětská strana, zatímco v tomto případě ta smlouva říká, že nájemné, ani další náklady spojené s energiemi a podobně, nebudou Američané platit. Takže, pojďme si opravdu nalít čistého vína, jestli je to smlouva, kterou nám někdo nadirigoval, anebo je to vyrovnaný vztah mezi dvěma subjekty, které mají stejná práva a stejné povinnosti, a jestli by podobná smlouva, kdybychom my chtěli umístit nějaké naše zařízení, nebo nějaké naše lidi na americkou půdu, jestli by Američané takto s takovým zněním smlouvy souhlasili.

Ivan: Rozumím tomu správně, že pokud byste byla premiérkou, tak tuhle smlouvu odmítnete – a stalo by se pak co? Nic? Anebo bychom na to nějak doplatili?

Daniela Kovářová: Minimálně bychom takovou smlouvu neuzavřeli. Nepodepsali.

Povinná solidarita je protimluv a lež, ale nejhorší je, jak stát nesmyslně rozhazuje veřejné prostředky i v době, kdy by měl šetřit

---

Ivan: Jak se díváte na povinnou solidaritu, to je další téma, které je teď široce diskutováno?

Daniela Kovářová: Mně to připadá jako protimluv.

Ivan: Je to protimluv, určitě...

Daniela Kovářová: Solidarita a dobrovolně, protože překlad slova solidarita je buď dobročinnost, nebo oddanost druhým, a pak mi připadá, že by měla být dobrovolná, zatímco povinná solidarita – to je jako když jsme kdysi povinně platili příspěvky do Svazu československo-sovětského přátelství a podobně. Je to vlastně lež.

A stát vám vezme peníze, protože je přesvědčený, že by s nimi naložil líp, než byste s nimi naložil vy sám, a že on ví mnohem lépe, co si za to koupit a komu za to pomoci, než jak byste rozhodl vy.

Já to považuju za krádež, já jsem zastáncem minimalistického státu a představuju si, že stát by měl z mých daní zajistit základní chod státu, základní povinnosti, obranu vnější a vnitřní, a jsem ochotna ještě mluvit o tom, že nějaká míra školství a zdravotnictví, že na to by měly jít moje daně, ale u obrovské spousty činností si myslím, že by o nich rozhodoval každý daňový poplatník. A že každý daňový poplatník má právo rozhodnout o svých penězích, podle svého uvážení. A zejména, když se dovídáme, teď třeba v souvislosti s těmi francouzskými událostmi, že francouzská policie zabavila zbraně, které byly nakoupeny a darovány Ukrajině, aby s nimi Ukrajina bojovala svou svatou válku, tak to je klasický a krásný příklad, jak vlastně stát neumí správně hospodařit s našimi vybranými daněmi.

Ještě jeden komentář: My teď v Senátě projednáváme zprávu Nejvyššího kontrolního úřadu za loňský rok, a co tam Nejvyšší kontrolní úřad píše, jsou neuvěřitelná, alarmující zjištění o tom, co stát udělal s našimi penězi, jak je vyhazuje plnými hrstmi, jak je rozdává na projekty, které jsou k ničemu, jak nekontroluje, jestli je tam nějaká návratnost, nebo užitečnost. Ty závěry na to, že to zpracoval státní úřad, tak ty závěry jsou alarmující a děsivé.

A nejhorší na tom je, že stát vlastně pokrčí rameny a pokračuje dál, místo aby v téhle strašné době začal ty zbytečné agendy škrtat, začal rušit různé úřady, ústavy, instituce, které ke svému chodu nepotřebuje, které zřídil v dobách blahobytu. A zatímco teď je doba přesně na to, aby úřad zavřel svoje vrata, a namísto, aby stát rozhodoval o tom, že my, daňoví poplatníci mu budeme na tady ty úplné zbytečnosti a neefektivní projekty dávat víc a víc peněz.

Ivan: Další téma, manželství pro všechny. To je teď zřejmě nejdramatičtější debata v naší Poslanecké sněmovně.

Daniela Kovářová: No tak, předně to není pro všechny, je to vlastně lživý název. V téhle době, kdy se tak kdekdo holedbá pojmy, jako dezinformace a lež, tak si musíme říct, že manželství pro všechny nikdy manželství pro všechny nebylo, nebude pro všechny a nebude ani i kdyby prošlo v téhle podobě. Je to prostě manželství pro gaye a pro lesbičky, a já nemám nic proti tomu, aby se mohli vzít a necht' si svůj svazek nazývají nějak jinak, protože podle mě slova mají svůj jasný význam, a manželství je pro mě státem posvěcený vztah jednoho muže a jedné ženy, a tak to má zůstat. A pevně doufám, že to tak zůstane i v dalších měsících a letech.

Mezi lidmi probublává velká nespokojenost, a není vyloučeno, že relativně brzy dojde k nějaké revoluční změně

Ivan: Paní Kovářová, myslíte si, že prožíváme nějakou speciální dobu, kdy se rozhoduje o osudu této země, kontinentu, světa, lidstva, anebo je to doba, jako každá jiná, a jenom si ji bereme moc osobně, protože je to teď, a tady jsme to my?

Daniela Kovářová: Myslím si, že platí oboje. Že je to doba jako každá jiná, v každé době mají význam drobné každodenní kroky lidí, a současně je to doba přelomová. Obávám se, že jedna doba končí, že se velmi vyostřují vztahy, a kroky úplně obyčejných lidí můžou mít obrovský význam. Myslím si, že se špatně zachází s lidmi a že mezi lidmi probublává velká nespokojenost. A jak ta nespokojenost, co se s ní nakonec stane, to se teprve uvidí taky podle toho, jak s tou nespokojeností budou zacházet politici. Když s ní budou zacházet blbě a budou ji provokovat, tak se může stát, že se dostanou k moci i různé skupiny, které bychom tady vůbec nečekali, a právě proto je třeba drobně, každodenně pracovat.

A teď prosím, abyste mi dobře rozuměl, tím nemyslím chodit ráno do práce, ale je třeba s lidmi mluvit, vysvětlovat jim, ptát se jich na názor a debatovat, aby bylo jasné, co máme společné. Protože není vyloučeno, že v relativně blízké době dojde k nějaké revoluční změně. Ale potom je otázka, jestli se shodneme na tom, co chceme,

v těch revolucích a revolučních dobách, a koneckonců i v té Francii to teď vidíme, že je relativně jednoduché tu změnu provést, nebo jít ruku v ruce a nějakou revoluci udělat.

Byť si nemyslím, že v České republice by k tomu mělo dojít, ale pak není jednoduché se shodnout, co dál. Co kde postavit, v čem je ten základ, co máme společného, protože byť se to někdy zjednodušuje, že je skupina lidí, kteří mají společné zájmy, pak to může být rozdílné. A dneska právě je podstatné, abychom si řekli, jestli máme něco společného a na tom společném stavět a ujednocovat se v tom. A tahle doba je právě divná v tom, že se víc vykopávají příkopy, jako kdyby se úplně ukazovalo, že jsou dvě skupiny lidí. A teď si můžeme říkat několik příkladů, počínaje covidem, přes válku na Ukrajině, přes prezidentské volby a podobně, přes vztah k Evropské unii, jako kdyby ta společnost byla, jako kdyby ten svět byl binární. Jedna, nebo druhá – a jsou jenom dvě skupiny lidí. Ale ono to tak není.

Ve skutečnosti ty pohledy na věc jdou napříč vzděláním, společnostmi a vesnicí a městy a heterosexuály a homosexuály, prostě lidé jsou různí a mají různé názory a měli bychom mluvit o tom, jestli máme aspoň něco, co nás spojuje, na čem chceme stavět, aby to nevypadalo tak, že jsou jenom dvě skupiny, které spolu budou bojovat jako středověká vojska někde na pláni.

Ivan: Mně je strašně blízka ta vaše představa o obraně přirozeného světa, ale někdy, když se člověk podívá kolem sebe, tak si říká, chtějí lidé vlastně ještě přirozený svět? Není to tak, že už vlastně ani nevědí, co to bylo, a tak vlastně to nemají si s čím spojit, a pod přirozeným světem můžou třeba myslet ten galimatyáš, ten guláš, který je právě teď a tady? Co to je ten přirozený svět, který musíme ochránit a zabránit jeho zmizení, anebo ztrátě?

Daniela Kovářová: Já vlastní pochybnosti nemám. Možná je to tím, že většinu času žiji na vesnici, chodím do konzumu, chodím do hospod, mluvím se sousedy a vidím, říkají mi to, že jim se ten život

postaru líbí. A tím normálním světem myslím, že ať si každý žije, jak chce, ať říká, co chce, ať jí, co chce, ať jezdí, čím chce, ať pije, co chce a ať mu do toho stát co nejmíň zasahuje. My žijeme v takové unikátní době, z jednoho pohledu. Vždycky mladá generace chtěla žít jinak. Vždycky měla představu vzpoury a toho, že ona si nalinkuje ten svět nějak jinak, bude jinak myslet, jinak se oblékat, jinak, já nevím, hrát hudbu, používat jiné nástroje. Ale teď vidíme, že tahle generace, mladá, která se teď dostává ke slovu, to je první generace, která dokonce chce přeučit ty staré. Která chce těm starým, těm rodičům, prarodičům, zaprvé jimi pohrdá, odsuzuje jejich zkušenosti, chce, aby i ta starší, nebo ty ostatní generace, aby změnily svůj způsob života, protože podle těch mladých je to lepší. A to mi připadá právě špatné.

Ať si každý žije, jak chce a nemluví těm druhým do toho. A ta normálnost, myslím si, že k tomu dneska potřebujete kuráž, aby to člověk přiznal, aby ho mainstream a média, aby ho nepřesvědčila, že vlastně on je ten, kdo má jít od válu a mlčet, protože už si prožil svoje. A jistou kuráž potřebuje ten normální svět, který, podle mých zkušeností, jak jsem prošla, prožila, prožívám a mluvím s lidmi, tak toho volání po normálním světě je ve skutečnosti většina.

Jsem naprosto přesvědčená, že většina lidí si chce rozhodovat o svém životě sama. A tu kuráž potřebuje, potřebuje nejenom příklady, že jsou politici, kteří to vidí podobně. Proto to dělám, i když za to dostávám zleva, zprava, protože ta podpora od úplně obyčejných normálních lidí, ta je obrovská. Dostávám spoustu mailů a dopisů, a obyčejní lidé říkají, my jsme tak rádi, že taková ta normální slova od někoho, kdo je v politice, slyšíme. My už jsme si mysleli, že jsme úplně osamoceni.

Ivan: Že to nejde.

Daniela Kovářová: Ano, ano. Že vlastně nesmíme, že námi tolik pohrdají politici, takoví ti mainstreamoví, že si myslím, že se musíme přesvědčovat, jeden druhého o tom, že je v pořádku, že chceme žít

po svém, a slovy někoho, někdo mi to krásně řekl na nějaké vesnici, nám se ten život pomalý, postaru s těmi spalovacími motory a s tím cigárkem na zápraží, nám se líbí, my takhle žít chceme. A jestli si někdo myslí, že má patent na rozum, že by se dalo žít líp, tak ať si žije. Ale ať to nevnucuje těm ostatním.

A pak ještě jedna věc, vždycky to bylo tak, že politici si mysleli, že někde budou ten svět posouvat dopředu a že ho posouvají. Ale oni současně jsou přesvědčeni, že ti, kteří s nimi nechtějí žít, tak že ti žijí špatně, a že to jsou ti nevzdělaní a hloupí a neinformovaní, takže těm musíme buďto něco nařídit, zregulovat, nebo je musíme odstříhnout od těch špatných informací, kterým věří. Viz taková, podle mého, městská legenda o tom, že si přeposílají hromadné maily a těm věří, a proto volí Babiše, ono to tak ale ve skutečnosti není. Můj tchán, moje maminka, spoustu rodičů mých spolužáků, 98 % všech lidí v této republice i seniorů má email a čtou servery, čtou, dostanou se ke všem možným informacím, a není to tak, že by byli hloupější.

Já si velmi často v hospodě výborně podebatuju s údržbářem, nebo traktoristou, nebo s paní, která má pronajatou hospodu. To je prostě taková ta zpupnost politiků, že my víme za ty hloupé, a my budeme za ně rozhodovat, a my je naučíme, jak oni to mají dělat, to je prostě vzpupnost a pýcha, a tomu se chci postavit, protože nejdůležitější výhrou 21. a 20. století je svoboda, a to bych chtěla, aby si i ten poslední člověk v zapadlé vísce ponechal a aby mu do toho velký politik z Prahy nemluvil.

Ivan: Nemluvil. Můj otec měl rád polského aforistu a básníka Stanislava Jerzyho Lece a já jsem vlastně zdědil po otci ten Lecyho aforismus, že odvaha zlevnila a rozum zdražil. Myslím, že to bylo někdy v 60. letech, když odvaha, zdálo se, nebude potřeba, já myslím, že dnes by i Lec řekl, že rozum nestačí – bez odvahy je k ničemu. Úplně poslední moje otázka je, kde čerpáte odvahu? Kam chodíte nakupovat kuráž?

Daniela Kovářová: Domů a ke zvířatům, do lesa a potom mezi lidmi. Vlastně má práce v Senátě je těžká, náročná, mnohahodinová práce v kanceláři, v jednacím sále a za počítačem, na studium mnoha a mnoha stránek, protože jsem nezávislá, nemám, nikdo mi nepřipravuje podklady, všechno si čtu sama a poznámkuji sama. A pak, když přijedu do svého obvodu, nebo jedu někam na pouť, nebo na setkání rodáků, tak se to hodně pojí se svobodou, s tím, že dneska je taková doba plná konformity. Vlastně je strašně jednoduché sklopit křídla, podpatky, sklopit hlavu a odkývat to, co vám někdo nadiriguje, co je ten hlavní proud.

Ale myslím si, že tu odvahu, já bych moc ráda, kdyby ji našel každý člověk, protože nestačí, když ji jenom budou politici říkat z médií a z televize a psát do článků. Ale vlastně si ji, měl by ji občas najít každý, protože i tím, když odkýváte nějakou hloupost, nebo nějaký špatný čin, když odkýváte, anebo řeknete něco, co si sám nemyslíte, tak tím vlastně ukazujete jenom: To je norma.

Zatímco když přijmete jiný názor, když ho podpoříte, když řeknete, dobře, já s tebou nesouhlasím, ale je to v pořádku, máš právo to říkat, namísto abyste odsoudil vlastníka jiného názoru, tak pak pomůžete té svobodě i na malé zahrádce někde na vsi. Mně se právě moc líbí – vy jste říkal, že to je poslední otázka, tak já jenom poslední komentář – na vesnici, kde ještě existuje místní hospůdka, kde se schází těch deset patnáct lidí, kde si kolem toho stolu vyměňují názory a kde za ně třeba i zabojují, pak se všichni společně napijí a pak si třeba i zanádivají a zase se společně napijí, tak tam je to prostředí svobodomyslnější, než když v Praze v nějaké stylové kavárničce na sebe budou všichni koukat a jenom se budou utvrzovat, že oni mají patent na rozum a oni vědí, jak to s tím světem má jít. Protože na té vesnici žijí různí lidé, mají různé zkušenosti, různé životní peripetie a vědí, že s tím sousedem budou muset v té hospodě zase vydržet, a tak nemůžou ho bít úplně po hlavě. Tak ho přijmou mezi sebe, i když vypadá jinak, mluví jinak, spí s někým jiným, nosí jiné oblečení, a to mi připadá, že tam, kde se lidi ještě

scházejí a druží, tak jsou ochotni jiné světy respektovat mnohem víc, než jak se někdy jenom ústně tvrdí na televizních obrazovkách, anebo se to píše v nějakých mainstreamových médiích.

Ivan: Vás si velmi rád vyslechne bloger Vidlák. To je můj přítel. Já vám moc děkuji za tento rozhovor a přeji, ať se vám práce v Senátu co nejlépe daří.

Daniela Kovářová: Já vám děkuji za pozvání a za otázky. Musím říct, že zpětná vazba, kterou dostávám od lidí, tak ta je tak silná, ta mě drží nad vodou. Věřte mi, už kvůli spoluobčanům vydržím, vydržím minimálně těch pět a půl let, co mi ještě zbývají do konce mandátu.

Ivan: S tím počítáme. Tak hezký den.

Daniela Kovářová: Vám taky, děkuji a na shledanou.

| DANIELA KOVÁŘOVÁ

..... (6 votes, average: **5,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím [pravidla diskuze](#).

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

Doporučené články:

Tato doba je povrchní, lidé se nechají manipulovat podsunutými „pravdami“

„Neočkovaní byli velmi tvrdě diskriminováni a očkovaným se velmi tvrdě lhalo,“ říká advokátka Hamplo...

Glosa MM: Do Saudské Arábie ve středu přijel čínský prezident Si Ťin - pching

Lidská práva: Imperiální a mocenský koncept

Nárůst oxidu uhličitého v atmosféře má malý vliv na změnu klimatu

Ještě (spolu) mluvíme